

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21. kwietnia 2017 roku powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (zwana dalej także spółką (...)) wystąpiła przeciwko J. J. o zapłatę kwoty 50.000,00 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia 6. grudnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż swoje roszczenie wywodzi z zawartej z pozwanym umowy sprzedaży, na mocy której wydała pozwanemu towar i wystawiła z tego tytułu fakturę VAT. Pozwany uregulował należność wynikającą z powyższej faktury VAT jedynie w części (pozew, k. 3-6).

W dniu 19. maja 2017 roku, wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNC 3117/17, k. 38). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 29. czerwca 2017 r. (k. 46).

W dniu 12. lipca 2017 roku pozwany J. J. złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zakwestionował dochodzone roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości. Podniósł, iż powód nie udowodnił dochodzonego przez siebie roszczenia, wskazując, że przedłożona przez niego faktura VAT nie stanowi dowodu na okoliczność spełnienia świadczenia przez obie strony umowy. Pozwany zakwestionował zarówno zakres złożonego zamówienia, jak również uzgodnioną przez strony cenę oraz fakt otrzymania całego towaru objętego przedmiotową fakturą VAT. Strona pozwana podniosła, że uiszczona przez nią dotychczas kwota 97.021,90 zł na rzecz strony powodowej odpowiada rzeczywistemu zakresowi i wartości otrzymanego dotychczas towaru od powoda (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 55-56v.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. J. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w L. zamówił u (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. towar w postaci broni, amunicji oraz elementów broni (okoliczności bezsporne).

W dniu 28. listopada 2016 r. spółka (...) wystawiła na rachunek J. J. fakturę VAT nr (...) na kwotę 147.021,90 zł brutto, tytułem sprzedaży: 2 sztuk karabinka M. mod. (...). 308 Win (nr ser.: (...), (...)), 5 sztuk strzelby M. mod. (...)- (...). 12/76 (nr ser.: (...), (...), (...), (...), (...)), 15 sztuk strzelb M. mod. (...). 12/76 mm (nr ser.: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...)), 15 sztuk strzelby M. kal. 12/76 model (...)- (...) (nr ser.: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...)), 30.000 sztuk amunicji S.&B., 3 sztuk pistoletu G. 17, 2 sztuk pistoletu G. 19, 2 sztuk magazynku G. 15+2nb, 2 sztuk magazynku G. 10+2nb, 3 sztuk Iglicy M. oraz 2 sztuk bezpiecznika M., z terminem płatności do dnia 5. grudnia 2016 r. Powyższa faktura, w imieniu J. J., została podpisana przez osobę uprawnioną do odebrania tego dokumentu (faktura VAT, k., 20-21).

W dniu 8. grudnia 2016 r. klient J. J. zgłosił reklamację zakupionego u niego strzelby M. mod. (...)- (...) nr broni (...). W zgłoszeniu reklamacyjnym wskazał na problem podawania naboju z zasobnika. Po przeprowadzeniu naprawy, w dniu 22. grudnia 2016 r. klient odmówił odbioru strzelby wskazując, iż usterka nie została usunięta, a ponadto broń została porysowana podczas naprawy. W dniu 9. stycznia 2017 r. J. J. przekazał korespondencję klienta spółce (...). W dniu 14. marca 2017 r. M. J. poinformowała spółkę (...), iż klientowi zostały zwrócone pieniądze, w związku z czym chciałaby zwrócić strzelbę spółce (...) w ramach reklamacji (korespondencja e-mail, k. 59-64)

W dniu 1. stycznia 2017 r. J. J. została zgłoszona kolejna reklamacja zakupionego u niego karabinka M. M. (...).308 Win nr seryjny (...). W zgłoszeniu reklamacyjnym wskazano, iż ukruszył się kawałek komory naboju – ślizg rygla. W dniu 3. stycznia 2017 r. J. J. przekazał zgłoszenie reklamacyjne spółce (...) (korespondencja e-mail, k. 71-78).

W dniu 18. stycznia 2017 r. kolejny klient J. J. zgłosił reklamację zakupionego u niego karabinka (...) nr seryjny (...). W zgłoszeniu reklamacyjnym wskazał, iż uszkodzeniu uległ zatrząsk dźwigni przeładowania. W dniu 24. stycznia 2017 r. J. J. przekazał zgłoszenie reklamacyjne spółce (...) (korespondencja e-mail, k. 65-66).

J. J. kilkakrotnie, w okresie od dnia 3. stycznia 2017 r. do dnia 16. marca 2017 r. ponaglał spółkę (...) w rozpatrzeniu reklamacji jego klientów (korespondencja e-mail, k. 65-66, 71-78).

W dniu 23. lutego 2017 r. J. J. uiścił na rzecz spółki (...) kwotę 47.021,90 zł, tytułem zapłaty części należności wynikającej z faktury VAT nr (...) (okoliczności bezsporne; wydruk z rachunku bankowym, k. 25).

Pismem z dnia 9. marca 2017 r., doręczonym w dniu 20. marca 2017 r., spółka (...) wezwała J. J. do zapłaty kwoty 100.000,00 zł, tytułem nieuregulowanej części należności z faktury VAT nr (...) wraz z odsetkami od dnia wymagalności do dnia zapłaty, w terminie 7 dni od dnia wystawienia wezwania (wezwanie do zapłaty, k. 22, dowód nadania pisma, k. 23-24).

W dniu 3. kwietnia 2017 r. J. J. uiścił na rzecz spółki (...) kwotę 50.000,00 zł, tytułem zapłaty części należności wynikającej z faktury VAT nr (...) (okoliczności bezsporne; wydruk z rachunku bankowym, k. 26).

W dniu 8. czerwca 2017 r. kolejny klient J. J. zgłosił reklamację zakupionego u niego karabinka M. (...) 223 REM nr seryjny (...). W zgłoszeniu reklamacyjnym wskazał, iż poluzowały się śruby łączące klucz gazowy z suwadłem oraz poluzował się tłumik płomienia. W dniu 20. czerwca 2017 r. J. J. przekazał zgłoszenie reklamacyjne spółce (...) (korespondencja e-mail, k. 67-70).

Stan faktyczny opisany powyżej był w części - wskazanej powyżej, przy odpowiednich fragmentach ustaleń - bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez stronę pozwaną, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Powołane powyżej odpisy dokumentów prywatnych oraz wydruki przedłożone przez strony Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń – w zakresie wskazanym wyżej, przy odpowiednich partiach ustaleń. Wiarygodność dokumentów i wydruków nie była kwestionowana przez strony, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 12. czerwca 2018 r. Sąd pominął dowody: z wydruku zamówienia złożonego przez pozwanego w formie mailowej oraz z zeznań świadka J. S.. Ponadto postanowieniem na rozprawie w dniu 19. marca 2019 r. Sąd pominął dowód z dokumentów księgowych – rejestru zakupów VAT pozwanego za okres od stycznia do grudnia 2016 r. Sąd na wniosek strony powodowej zobowiązał pozwanego, który przeczył zarówno zamówieniu, jak i otrzymaniu towaru wskazanego w przedmiotowej fakturze VAT, do przedłożenia wydruku wiadomości e-mail z treścią złożonego zamówienia, rejestru zakupów VAT prowadzonego przez pozwanego za okres od stycznia do grudnia 2016 r. oraz do wskazania adresu świadka J. S., który miałby zostać przesłuchany na okoliczność zakresu złożonego przez pozwanego zamówienia oraz faktu otrzymania całego towaru objętego przedmiotową fakturą VAT. Strona pozwana w terminie nie wykonała powyższych zarządzeń ani nie wskazała przyczyn takiego stanu rzeczy, w szczególności nie wskazywała na to, że ze względów obiektywnych, od niej niezależnych nie może uczynić zadość zobowiązaniu. Pozwany nie złożył też wniosku o wydłużenie terminu do wykonania zobowiązania. Z uwagi na złożenie niepełnej dokumentacji księgowej - rejestru nabyć pozostałych, Sąd wezwał pełnomocnika pozwanego do prawidłowego wykonania zobowiązania, zakreślając ponownie dodatkowy termin na złożenie właściwych dokumentów - kompletnego rejestru zakupów VAT (zawierającego dane z art. 109 ust. 3 ustawy o podatku od towarów i usług, a więc m.in.: numery faktur oraz datę wystawienia i wpływu faktur). Także w tym wypadku termin upłynął bezskutecznie a pozwany nie wyjaśnił przyczyn niewykonania zarządzenia. Z powyższych względów Sąd potraktował zaniechania pozwanego jako niczym nieuzasadnioną odmowę przedstawienia dowodów. W związku z powyższym Sąd pominął powyższe dowody. Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 632/98 (OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 382), przy ocenie mocy i wiarygodności dowodów sąd bierze pod rozwagę nie tylko „materiał dowodowy”, ale także wyjaśnienia informacyjne stron, oświadczenia,

zarzuty przez nie zgłaszane, zachowanie się stron podczas procesu, przejawiające się np. w odmowie lub utrudnieniach w przeprowadzeniu dowodów itp., stanowiące „zebrany materiał” w rozumieniu art. 233 § 1 k.p.c. Pozwany nie przedkładając żądanych: dokumentów, wydruku oraz danych adresowych świadka doprowadził Sąd do przekonania, że w odniesieniu do całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie jego zaprzeczenie twierdzeniom przedstawionym przez powoda stanowi wyłącznie przyjętą w procesie strategię obrony, niepopartą argumentami natury merytorycznej. Nielojalne zachowanie pozwanego w procesie nie może być źródłem korzystnych dla niego skutków procesowych.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 19. marca 2019 r. Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z przesłuchania pozwanego na okoliczność bezzasadności dochodzonego roszczenia, na podstawie art. 299 k.p.c. Wskazać należy, że przesłuchanie stron może nastąpić dopiero wówczas, gdy po wyczerpaniu środków dowodowych lub w razie ich braku fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy pozostały niewyjaśnione, przy czym takie fakty powinny być wskazane w tezie dowodowej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16. października 1972 r., I PR 57/72, OSP 1973, Nr 5, poz. 96). Dowód z przesłuchania stron ma charakter subsydiarny i stanowi jedynie formę uzupełnienia postępowania dowodowego w wypadku, gdy pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 299 KPC). W szczególności zaś nie jest jego rolą umożliwienie stronie osobistego odniesienia się do twierdzeń i wywodów strony przeciwnej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18. sierpnia 1982 r., I CR 258/82; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7. grudnia 2006 r., III CSK 269/06). Przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron nie może także służyć sprawdzeniu wyników dotychczasowego postępowania dowodowego ani przesądzać jego wyników (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14. października 2010 r., I ACa 875/10). Przesłuchanie stron na całokształt okoliczności stanu faktycznego sprawy powoduje, że rozważany środek dowodowy staje się dowodem zmierzającym do sprawdzenia wyników dotychczasowego postępowania dowodowego, na co brak jest jednak normatywnych podstaw (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2. kwietnia 1998 r., I PKN 11/98, OSNAPiUS 1999, Nr 6, poz. 208). W niniejszej sprawie strona pozwana wniosła o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania pozwanego na okoliczność bezzasadności roszczenia powoda, co jak wskazano powyżej nie stanowi podstawy do przeprowadzenia tego dowodu ani okoliczności faktycznej istotnej dla rozstrzygnięcia i spornej między stronami. Zadaniem dowodu z zeznań stron nie jest także uzupełnianie braków w materiale dowodowym wynikających z bierności strony i niewystarczającej inicjatywy dowodowej strony. W niniejszej sprawie strona pozwana, pomimo trzykrotnego zobowiązania jej przez Sąd nie wywiązała się z obowiązku złożenia odpowiednich dokumentów i wydruków oraz udzielenia informacji, a były to okoliczności o zasadniczym znaczeniu dla rozstrzygnięcia. Jest oczywiste, że braki w zakresie materiału dowodowego, wynikające z nieusprawiedliwionych zaniechań strony pozwanej, nie mogą być "sanowane" dowodem z przesłuchania pozwanego, z natury subsydiarnym a nadto nacechowanym osobistym zainteresowaniem pozwanego korzystnym wynikiem postępowania sądowego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód wywodził roszczenie będące przedmiotem niniejszego postępowania z zawartej z pozwanym umowy sprzedaży towaru w postaci broni, amunicji i elementów broni. Na podstawie zawartej umowy powód dochodził od pozwanego zapłaty ceny sprzedanych pozwanemu towarów.

Należy wskazać, iż strona pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia umowy z pozwanym. Pozwany zakwestionował natomiast zasadność dochodzonego roszczenia wskazując, że powód nie wykazał, iż spełnił świadczenie polegające na wydaniu pozwanemu całego towaru objętego przedmiotową fakturą VAT, jak również nie wykazał okoliczności zamówienia przez pozwanego konkretnego asortymentu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że pozwany ograniczył się wyłącznie do stwierdzenia braku wykazania przez powoda powyższych okoliczności. Fakt ten jednak jest irrelevantny z punktu widzenia procesowego, gdyż jednym z możliwych sposobów obrony pozwanego w procesie stanowi zaprzeczenie podanym przez powoda okolicznościom, a nie podniesienie okoliczności ich niewykazania czy nieudowodnienia. Ocena materiału dowodowego należy bowiem

do Sądu, który dokonuje jej w granicach określonych w art. 233 k.p.c., a nie do stron postępowania. Stąd też jedynie zaprzeczenie, czy to faktycznej, czy to prawnej podstawy powództwa wywołuje takie skutki, że zaprzeczone fakty stają się sporne i muszą być udowodnione. Natomiast w razie ich niezaprzeczenia, a jedynie ograniczenia się do twierdzeń o ich nieudowodnieniu, sąd winien uznać je za niewymagające dowodzenia z uwagi na fakt ich przyznania przez stronę przeciwną – art. 230 k.p.c. Jeżeli zatem w niniejszej sprawie pozwany nie zaprzeczył podanym przez powoda okolicznościom, i to w wyżej opisany sposób, nie sposób było przyjąć że powyższe okoliczności były pomiędzy stronami sporne oraz, że jako takie wymagały dalszego dowodzenia.

Abstrahując od powyższego nawet przy uznaniu, iż pozwany skutecznie zakwestionował okoliczności istotne z punktu widzenia możliwości uwzględnienia roszczenia to, w ocenie Sądu, zaoferowany przez stronę powodową materiał dowodowy w pełni potwierdzał zasadność twierdzeń zawartych w pozwie.

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c., to na powódzie spoczywa ciężar wykazania okoliczności wykonania umowy, na podstawie której dochodzi od pozwanego zapłaty, skoro z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W ocenie Sądu powód sprostował ciężącemu na nim obowiązki. Zgodnie z art. 535 k.c. sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Na powódzie spoczywał zatem ciężar wykazania okoliczności wydania pozwanemu sprzedanego towaru. Powód na potwierdzenie swych twierdzeń przedstawił fakturę VAT wystawioną tytułem sprzedaży pozwanemu towaru w postaci broni, amunicji i elementów broni, która została podpisana przez osobę uprawnioną do odbioru dokumentu w imieniu pozwanego (pozwany okoliczności tej nie kwestionował). Z treści tego dokumentu nie wynika, aby strona pozwana kwestionowała w jakimkolwiek zakresie ilość oraz jakość towaru wskazanego w tej fakturze. Należy także zauważyć, iż pozwany nie sprecyzował zarzutu w tym przedmiocie – nie określił, jakiego z wymienionego w przedmiotowej fakturze VAT asortymentu i w jakiej ilości nie zamawiał u powoda. Ogólnikowe wskazanie w sprzeciwie od nakazu zapłaty, iż zakres zamówienia był inny niż wynikający z Faktury VAT jest niekonkretne i jako takie nie może prowadzić do podważenia roszczeń powoda o zapłatę ceny za dostarczone pozwanemu towary. Wskazać w tym miejscu należy, że art. 6 k.c. znajdujący swoje odzwierciedlenie w art. 232 k.p.c., wyraźnie wskazuje, iż ciężar udowodnienia faktów spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie (tworzących prawo podmiotowe) powinien w zasadzie dowieść powód; dowodzi on również fakty uzasadniające jego odpowiedź na zarzuty pozwanego; pozwany dowodzi fakty uzasadniające jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda. Faktów tamujących oraz niweczących powinien dowieść przeciwnik tej strony, która występuje z roszczeniem, czyli z zasady – pozwany (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13. października 2004 r., III CK 41/04). Pamiętać przy tym należy, iż ciężar dowodu w postępowaniu cywilnym nie zawsze spoczywa na powódzie. Ten, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20. grudnia 2006 r., IV CSK 299/06).

Strona pozwana dokonała zapłaty na rzecz powoda kwoty 97.021,90 zł, jako część należności z faktury VAT objętej niniejszym postępowaniem. Strona pozwana nie wyjaśniła, dlaczego dokonała tej wpłaty i dlaczego opłaciła sporną fakturę w tym właśnie zakresie, mimo że w toku postępowania kwestionowała zasadność dochodzonego roszczenia. W ocenie Sądu, jest niewątpliwe, że częściowe spełnienie świadczenia można traktować jako przykład tzw. uznania niewłaściwego, rozumianego jako przyznanie przez dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu. Charakter prawny tego rodzaju oświadczeń, należy w doktrynie i judykaturze do najbardziej spornych zagadnień. Uznanie niewłaściwe stanowiąc *sui generis* oświadczenie wiedzy, zawiera także pewne elementy oświadczenia woli. Oświadczeniu wiedzy nie musi towarzyszyć ani zamiar, ani nawet świadomość wywołania skutków prawnych; przerwanie biegu przedawnienia następuje bowiem z mocy ustawy. Uznanie niewłaściwe przypomina zatem instytucję prawa postępowania cywilnego, a mianowicie - przyznanie faktu. O ile jednak treścią tego ostatniego byłby sam fakt bycia dłużnikiem, o tyle przy uznaniu niewłaściwym chodzi o wyraz świadomości samego zobowiązanego. Sens instytucji uznania roszczenia polega na tym, że dłużnik przez swoje zachowanie zapewnia wierzyciela o wykonaniu zobowiązania, w związku z czym wierzyciel nie musi obawiać się upływu przedawnienia roszczenia, gdyż uznanie

powoduje przerwanie biegu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.), na skutek którego przedawnienie zaczyna biec na nowo (art. 124 § 1 k.c.). Uznanie jest więc przejawem lojalności dłużnika, w stosunku do wierzyciela i zapobiega wytaczaniu niepotrzebnych procesów. Uznanie niewłaściwe polega na tym, że dłużnik nie składa wprawdzie wyraźnego oświadczenia o uznaniu roszczenia, lecz na podstawie objawów jego zachowania kontrahent może zasadnie przyjmować, że dłużnik ma świadomość ciężącego na nim zobowiązania i ma zamiar dobrowolnego spełnienia świadczenia. W doktrynie i w orzecznictwie jako przykład takiego uznania niewłaściwego podaje się deklarację dłużnika o spłacaniu należności w ratach. W przypadku uznania niewłaściwego nie jest wymagane, aby dług został przez dłużnika skonkretyzowany poprzez jednoznaczne określenie stosunku, z jakiego wynika oraz jego wysokości. Przy ocenie, czy nastąpiło uznanie niewłaściwe długu należy zatem stwierdzić, czy zachowanie dłużnika miało takie cechy, że rozsądnie oceniający sytuację wierzyciel mógł oczekiwać dobrowolnego świadczenia. Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 marca 2003 roku (I KKN 11/01), w którym stwierdził, iż uznanie roszczenia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 2 k.c. występuje w każdym wypadku wyraźnego oświadczenia woli lub też innego jednoznacznego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela, z którego wynika, że dłużnik uważa roszczenie za istniejące. Zachowanie pozwanego, który nie zwrócił faktury VAT za wykonaną umowę, jak również nie kwestionował jej zasadności i wysokości, a także uregulował część należności, uzasadniało przypuszczenie przez powoda, że kwota z faktury VAT zostanie w całości przez pozwanego uregulowana.

Jednocześnie podkreślenia wymaga, że dłużnik, który uznał swój dług w sposób niewłaściwy, a następnie nabrał przekonania o jego nieistnieniu, może udowadniać swoje racje w procesie z wierzycielem (por. M. Pyziak-Szafnicka, Przerwanie biegu przedawnienia przez uznanie [w:] "Rejent", Nr 9/29 - wrzesień 1993, str. 49; wyrok Sądu Najwyższego z 4. lutego 2005 r., sygn. akt I CK 580/04, publ. Lex nr 301787). Uznanie długu ma bowiem charakter deklaratoryjny, a nie konstytutywny, nie prowadzi zatem do powstania wierzytelności, która nie istnieje. Ciężar dowodu powyższej okoliczności spoczywa wówczas - zgodnie z dyspozycją przepisu art. 6 k.c. - na dłużniku. Strona pozwana natomiast, mając na względzie powyższe okoliczności, powyższemu obowiązkowi nie sprostała.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że powód wykonał umowę, a zatem zaktualizowało się też zobowiązanie pozwanego do zapłaty ceny za sprzedany towar, zgodnie z wystawioną przez powoda fakturą VAT. Sąd uznał zatem, że powodowi przysługuje wynagrodzenie w wysokości 50.000,00 zł wynikające z nieuregulowanej części należności z faktury VAT nr (...).

Obowiązku powyższego nie uchyła fakt, iż sprzedany towar, w ocenie pozwanego, był wadliwy. Jak stanowi bowiem przepis art. 556 k.c., sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę fizyczną lub prawną (rękojmia). W takiej zaś sytuacji, zgodnie z art. 560 § 1 k.c., kupujący może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę usunie. Powyższe okoliczności, tj. wadliwość dostarczonego towaru, wymaga udowodnienia, ciężar zaś jej udowodnienia spoczywał w niniejszej sprawie na stronie pozwanej, gdyż to ona wywodziła z niej korzystne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c.).

W ocenie Sądu strona pozwana nie sprostała powyższemu obowiązkowi. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż pozwana nie wykazała istnienia samej wady towaru nabytego od strony powodowej. Strona pozwana na potwierdzenie podnoszonych przez nią twierdzeń przedłożyła wraz ze sprzeciwem od nakazu zapłaty wydruki wiadomości e-mail ze zgłoszeniami reklamacyjnymi odnośnie nabytego od powoda towaru. Z treści tych wiadomości wynika natomiast, iż reklamacja dotyczyła innego towaru - innej broni (inne numery seryjne), niż wymieniona w fakturze VAT, będącej przedmiotem niniejszego postępowania. Wskazać ponadto należy, że zarzut ewentualnego istnienia po stronie pozwanego wierzytelności wzajemnej, przysługującej mu z tytułu sprzedaży wadliwego towaru nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Wpływ istnienia tej wierzytelności na istnienie wierzytelności o zapłatę ceny za sprzedany towar sprowadza się bowiem do możliwości złożenia przez kupującego oświadczenia o potrąceniu wierzytelności o naprawienie szkody z wierzytelnością sprzedającego o zapłatę wynagrodzenia. Podkreślenia w tym miejscu jednak wymaga, iż strona pozwana na żadnym etapie postępowania nie podniosła zarzutu potrącenia z wierzytelnością powoda, a zatem okoliczność ta była nieistotna dla rozstrzygnięcia sprawy.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 535 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę w wysokości 50.000,00 zł, zgodnie z żądaniem pozwu.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od należności głównej roszczenia, Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 k.c. Data początkowa, od której strona powodowa domagała się odsetek, a zarazem początek opóźnienia pozwanego w spełnieniu świadczenia, nie była kwestionowana przez stronę pozwaną (fakt bezsporny, art. 230 k.p.c.).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804). Na kwotę zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda składa się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 3.600,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz opłata od pozwu w kwocie 2.500,00 zł.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikom stron.